

A mennyek ajándéka

Garamvölgyi László

Dr. kommunikációs igazgató, ny. rendőr dandártábornok
Belügyminisztérium,
Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács
laszlo.garamvolgyi@bm.gov.hu

A tudomány színeiben pompázó ólomablakos, lélegzetelállító freskókkal díszített, aranyozott szárnyas oltár katedrálisában imázsamolynak lenni is megtiszteltetés. Vélelmezzük, hogy a tudás székesegyháza tárt kapukkal delejezi a hamvas arcú, minden ismeretet hön áhító sihedert, s az érzület úgy a középiskola idusán válik markánssá. Nyilván szükségeltetik a matéria iránti izgága érdeklődésen túl az a termékeny talaj is, amelyre a bölcelet magvai hullanak, ám innen fogva törvényszerű a fogantatás. Akik persze már az alma materben döntenek és a rendőri hivatást választják, rögzösb útra lépnek; egyszerre kell megfelelni a diszciplína és a szakma könyörtelen elvárásainak. Balanszírozni a (tudományos)elmélet és a szikkadt napi rutin között. Embert próbáló.

Szofisztikált megközelítésben olyan kihívás ez, mintha Michelangelónak Dávid után széklábakat kellett volna faragnia, s nyomban monumentális Mózeset alkotni, hogy aztán újfent csiszolóvászonnal ügyeskedjen egy pohárszéknél. Effajta szerepzavar nyilvánvalóan azokat fenyegeti, akik mindkét fronton szetretnének helytállni, mások helyzete lényegesen egyszerűbb, ők idejekorán döntöttek. Kétségtelen az alkotás eufóriája ebben az esetben korántsem olyan intenzív, mintha flow-élmény lenne, de bizonyos az is, hogy mégsem farmakológiai úton kiváltott felfokozott és hosszan tartó tudatállapot. Magam így vélekedem, miközben sietve leszögezem; távol áll tőlem mindenfajta perfekcionizmus, ami egyébiránt – legalábbis okos koponyák szerint – alapvetően pozitív emberi tulajdonság. Bárhogyan is, de ormokra jutni, bérceket hódítani, csúcsokat döngetni elszántság szükségeltetik, tudniillik e helyekre nem invitációval érkezik halandó, ha tetszik, hivatástudat – megkockáztatom –, fanatizmus nélkül nem megy. Súlyosan tévedünk azonban, ha ezen egyszerre, jellemzően tudati-érzelmi létezésünket kizárólag a rendőri pályára redukáljuk, amit azért ilyesmi híján – legalábbis színvonalasan – bajos művelni. Persze kurázsi nélkül egyetlen doktrínában sem érdemes kutakodni, mert úgy a kudarc prolongált. Az önmegevalósítás mindkét dimenziójában tehát elengedhetetlen a rendezett személyiség, a kreatív

gondolkodás, letisztult érzésminta, egyszóval kompetencia vagy képesség. Az evidenciákon túl van azonban még ezeknél is fontosabb attitűd.

Alázat. A tudomány és a szakma iránti tiszteletről beszélek. Ebben a kontextusban a respekt egy olyan aranyfonal, amely át meg átszövi hétköznapi lét-szervezésünk minden mozzanatát, hogy aztán pajzsszerű textúrát képezve védjen-óvjon bennünket a világ szörnyűségeitől. Tudom, mindez keveseknek adatik meg, még az is lehet, hogy csak pár ilyen küldetéstudat orientál; a miénk mellett hasonlóan a gyógyítás, oktatás-nevelés, meg néhány szakralitás. Mielőtt professzionális sovinizmussal vádolnának deklarálom, eszem ágában sincs a társadalmi munkamegosztás racionalizmusába és funkcionalitásába vetett bizalmat megingatni, akár csak azzal is, hogy valamely organikus tevékenységnek primátust adjak. Pusztán alaptéziseket forszíroznék, amelyek a társadalmi együttélés olajozott mechanizmusáért kezeskednek, s gyanítom affidavit szempontból a rendészet mindenképp ilyen. Rögvest tegyük hozzá, a rendészettudomány is.

A 2000-es évek legelején bekövetkezett digitális ősrobbanás gyökeresen átalakította mindennapjainkat, egyaránt billogot nyomot mesterségünk gyakorlására, illetve experimentális viszonyulásunkra. Némi szarkazmussal, mesterséges intelligencia ötvözött ars poeticát és enciklopédiát, miáltal prediktív rendészet néven vadonatúj prevenciók alakzat jött létre. Ebben a kontextusban egymást feltételező és segítő attitűdök mozognak a globális erőterben, vektorálisan – hangsúlyozni is fölösleges –, megelőzés centrikusan. Az aktuális filozófia felhagyott a szituatív elemekkel és (nagyon helyesen!) szociatív bűnmegelőzést kezdett preferálni. Tény, a lineáris proliferáció nem teljesen problémamentes, s mivel Einstein vélekedik így, komolyan kell vennünk. Ő érdekes módon nemcsak a gravitációs hullámok létezését, hanem az okostelefonok és az internet világát, pontosabban a virtuális technikák személyiségünket megváltoztató következményeit is előre látta. Erre utal megjegyzése; „Félek attól a naptól, amikor a technológia fontosabb lesz, mint az emberi kapcsolatok. A világon lesz egy generációnyi idióta.”

Hogy talán mégsem így lett, nagymértékben köszönhető – legalábbis berkeinkben – a Belügyi Szemlének. Remélhetőleg az eddigi fejtegetésemből kiderült, hogy magam is viaskodtam mesterségünkből ab ovo keletkezett kettősséggel; alázattal művelni a szakmát (legyen az járőrözés, nyomozás vagy kommunikáció) és figyelemmel kísérni a kriminalisztikai tudományok változásait. Az immár hét évtizedes múlttal büszkélkedő tudományos havilap e tekintetben bizonyult iránytűnek, immanens jellegéből fakadóan és a szerkesztőknek köszönhetően nem pusztán tájolt, hanem navigált is. Egyébiránt ezen törekvés már a kezdeti editációt is jellemezte, ami töretlenül, impozáns pályáivet rajzolva napjainkra ugyancsak érvényes.

Elvonatkoztatva és elrugaszkodva a méltatás speciális (rokon)műfaji szabályától (hasonló, mint a nekrológ; kíméletlenül dicsérni kell) fikarcnyi patetizmus nélkül, tisztelet a nagy elődöknek. A rendészet ikonikus személyiségei szerkesztették a kiadványt, aminek köszönhetően csak igényes, magas színvonalú, tanulmány szintű munkák láttak napvilágot. A nívó egyaránt vonatkozik a legújabb kutatási eredmények publikálására, a monstre nyomozasok tapasztalatainak közreadására vagy akár néhány best practice felvillantására. Istennek hála a mostani szerkesztők ápolják e hagyományt. Sőt! Megértve a modern kor kihívásait pazar összhangot találtak az online és a nyomtatott verzió dilemmája között. Mi több, az autentikus forrásból származó jövőkép, amint az elején olvashatjuk főszerkesztőnk, ugyancsak ígéretes; további hetven év!

Minden történelmi távlat, ha tetszik szellemi archeológia izgalmas, rejtélyes, némelykor talányos, mindazonáltal elgondolkodtató. Egy bizonyos, a Belügyi Szemle átívelt – szívem szerint felülemelkedett – históriánk viharos időszakain, beleértve fazonját sötéten firtató pár dilettáns döntéshozói sandaságot is. Facilitatív létezése küldetésének nagyszerűségében van, mert a tudományt, a törőlmetszett tudást szolgálja. E kis szösszenet címe arra utal, hogy az ősi Kínában ezzel a titulussal jellemezték a művészetet és a tudományt. Nyíltan vállalom, a Belügyi Szemle kontextusában mindkettő igaz, következőképpen: a mennyek ajándéka.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Garamvölgyi L. (2022). A mennyek ajándéka. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2273–2275. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.22>